

ВЕРЕСЕНЬ

ISSN 0132-4462
Виходить з січня 1927 р.

1982

Київ

№17 (1131)

Ціна номера 30 коп.

ДЕРЖАВА

Майже за М. В. Гоголем.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Пацюкова ВДАЧА.

— Спокійно друзі: тут така під'їзна дорога, що всім зерна вистачить.

Ви можете не повірити, але в Богодухівському районі почалося справжнє нашествя хижої риби. У ставках міжгосподарчої рибоводно-меліоративної станції діється щось неймовірне. Велетенські щуки вистрибують з води, хапають каченят, гусей і навіть підсвинків, які наслідуються надто близько підійти до берега. У селі Вінницькі Івани щука, кажуть, втопила здорового пса. Отак прийшов він напиться води до ставка, а вона цапнула його за пащу

виконувати план. Минулого року ми двадцять тонн коропа недобрали через отих розпроклятих щук! Я співчутливо поцомак язиком і обережно поцікавився, що ж може людський геній на даному історичному етапі протиставити отій напасті.

— Боремось, — зітхнув Леонід Петрович. — Вилловлюємо. Але що з ними вдієш!

Директор пояснив, що у ставках, котрі належать станції, розвелася щука особливої породи, яка

богодухівських щук, я з деяким побоюванням поїхав у село Івано-Шийчине. Ставок у цьому селі чималенький — 220 гектарів! Але він так заріс кущами верболосу, що підходити до нього справді було страшно. Правда, думалося вже не про щук, а про вовків, які дуже просто могли обрати ті верболози за постійне помешкання.

Позаростали ставки і в селах Вінницькі Івани, Кадниці, Олександрівці, Матвіївці... Колись на цих ставках стояли дерев'яні споруди, так звані монахи, які підтримували постійний рівень води. Та згодом монахи порозстригалися, сиріч порозваливалися, вода впала, а рослинність піднялася. Таких «защучених», а просто кажучи, запущених водойм у районі — 610 гектарів і лише 225 — зариблених.

Чому ж не почистити, не порозкорчовувати оті зарослі ставки? Бо корчувати, як виявилось, нічим. Правда, на балансі станції стоїть багато різної техніки. Але біда в тому, що стоїть вона лише на балансі, а насправді лежить у бур'яні під конторою. Іржавіють грейдери, механічні лопати, бортова автомашинка. Поруч — два гусеничні трактори ДТ-75. Один з них «роззутий», а другий — розкурочений: з нього знято все, що можна зняти при допомозі молотка і зубила.

Біля контори стояли ще й чотири бульдозери. Вони готові були розділити сумну долю своїх залізних побратимів. Та їх помітили і своєчасно прибрали до рук будівельники богодучівської 36-ї пересувної мехколони.

З усієї наявної рушійної сили, яка була колись на ходу, тепер залишилися у Л. П. Пелипенка дві власні руки і дві ноги. А спробуй голими руками розкурчувати 610 гектарів ставків! Тут і справді щуки можуть пальці повідкушувати...

Начальник відділу рибництва при обласному управлінні сільського господарства Г. А. Склярів вважає Богодучівську рибоводно-меліоративну стан-

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

Ці капосні, капосні, капосні щуки!

і потягнула. Що вже він там не виробляв, як не борсався, а такий булькнув на дно. Та що! У селі Кадниці іще більша щукенція схопила за штани рибалку і, якби бідолаха вчасно не розтібнув гудзики, то за ним лише б гавкнуло! А так тільки джинси у воді залишив.

Отаке лихо твориться у Богодучівському районі! — Кгм-кгм... Чутки, звичайно, дещо перебільшені, — соромливо опутивши очі, сказав директор вищезгаданої станції Л. П. Пелипенко. — Але щук таки розвелася до біса, — пожвавішав він. — Ви знаєте, коропів жеруть, просто біда. Не дають нам

пристосовуватися до будь-яких умов. Богодучівська щука, виявляється, не гине навіть тоді, коли восени випускають воду. Вона залягає на зиму в муляку і, висунувши одне око з грязі, як підводний човен перископа, впадає у сплячку. Спить і водночас бачить, що робиться на поверхні. В усякому разі, так я уявив усе це, слухаючи директора.

Леонід Петрович метав громи і блискавиці на вчених за те, що вони ще й досі не винайшли рибогербіцидів. Таких, щоб можна було тріти смітну рибу, а окультурену залишати живою.

Наслухавшись дивних і страшних історій про

НОВИНИ ПОБУТУ

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Цікаву новинку вирішили запровадити майстри телеательє селища Краснокутська. Варто клієнтові, який здав сюди на ремонт телевізор, з'явитися на порозі, як автоматично вмикається магнітофон і приємний голос повідомляє: «Шановний! Ваше замовлення ще не виконано!»

На таку новачку майстрів «наштотхнув» тов. Безкорований М. І., який з грудня 1980 року ходить до ательє і надокучає запитаннями: «Чи вже відремонтовано мій телевізор?»

ВИГРАШ — КВИТАНЦІЯ!

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Більше року знаходиться в дорозі посилка з пилососом, який на грошово-речову лотерею виграла сім'я Костюків з с. Мазурівки Тульчинського району. Поки що вона має тільки вантажно-багажну квитанцію за номером 937, в котрій повідомляється, що Київський ЦУМ відправив пилосос із станції Київ-Пасажирський 1 червня 1981 року. Куди поділася посилка — невідомо. А оскільки ні в ЦУМі, ні на станції на листи Костюків, в яких вони цікавляться долею виграшу, не реагують, то вони схильні вважати, що виграли не пилосос, а усього-на-всього квитанцію.

ЧЕРЕВИКАМ НЕМАЄ ЗНОСУ

РОВЕНСЬКА область. (Кор. ТАП). Немає зносу черевикам жителів села Завозова Острозького району. «Весь секрет, — пояснили кореспондентів ТАП заводівці, — у тому, що дороги в селі не впорядковані, вулиці в баюрах, після дощів довго стоять калюжі. Тут у черевиках, як кажуть, не розженешся. Тому і взуваемо їх не так часто, як хотілося б».

цію найпередовішою в області. Коли так, то можна уявити собі, які шуки водяться у відсталіших господарствах... Трохи статистики: на Харківщині зариблено 4470 гектарів ставків, а 4560 гектарів залишено для розплоду щук.

Колись у деяких колгоспах списували всі нестачі в коморах на мишей. А в даному випадку, як бачимо, роль миші відіграє щука. Вона — козел відпущення, головний винуватець усіх невдач: і десятками тонн поїдає рибу, і розводить верболіз у ставках, і, певна річ, хапає за штани — не дає викорчувати куці на водоймах... А що? Цілком може бути. Погосподарюють отак харків'яни на своїх «голубих гектарах» іще рік-другий — і, дивись, справді виведеться у них нова, ще не бачена досі порода гігантської суперщуки. Яка, причому, пристосується не тільки у воді жити, а й по суші з великою швидкістю пересуватись. І колись, чого доброго, роззілється вона не на жарт на господарів-нехлюїв, котрі всі свої гріхи на неї перекидають, та як влаштує на них облогу! Бр-р... Подумати страшно.

І все ж таки треба, треба подумати. Поки не пізно. Поки ще не дійшло до чого-небудь подібного!

М. ПРЯДКО,
спец. кор. Перця.

Харківська область.

ЖІНОЧЕ ХОБІ

Звернувся до жінки якимсь репортер:

— Скажіть нам, яке у вас хобі тепер?

Поправила жінка хустину на лобі:

— Про що вам сказати? А що таке хобі!

— Ну, тобто та справа, якою з охоти

Ви вдома займаєтесь після роботи...

— Так, ясно! Приходжу з роботи додому —

Іду за продуктами до гастроному.

Як тільки додому прийду з магазину,

Біжу в дитсадок — забираю дитину,

А потім на кухні готую обід,

І вчасно на стіл подаю все, що слід!

Як посуд помию і скрізь приберу,

Купаю дитину, білизну перу!..

— Усе це — звичайне, буденне, просте, —

Сказав репортер. — Це, пробачте, не те!

— Не те, мабуть! — згодилась жінка охоче. —

Бо мій чоловік цим займатись не хоче!

Борис МИРОНЕНКО.

ЗЛОЩАСНА ПОКУПКА

УСМІШКА

Я так скажу: якщо вже придбав автомобіль, то тримайся за його кермо обома руками, а дружині вкажи місце на задньому сидінні. Хай сидить вона там собі спокійненько, а до керма і близько не підпускайте. Я от, приміром, завдяки власній недосвідченості пустив свою супутницю життя на курси автолюбителів. Походила вона на них, а там, дивись, і права водійські у неї з'явилися. Отоді ж і сказала мені моя Марійка:

— Любий, давай з тобою одразу домовимося: я воджу машину, ти — її ремонтуєш.

Мені б, звичайно, тут обуритись, почати заперечувати, але лагідне звертання дружини подіяло. З того часу наша сімейна угода набрала чинності. Дружина їздила, а ж — відповідав за належний технічний стан наших «Жигулів».

— Любий, — одного разу звернулася Марійка, — подивись, будь ласка, двигун, там щось з запаленням негаразд.

Засукавши рукави, я півдня проморочився з машиною. Але ремонт зробив на совість.

Та не встигло пройти й кілька днів, як дружина знову звернулася до мене:

— Любий, щось у лівому колесі стукотить. Глянь...

Я дивився, а дружина потім знову роз'їжджала.

...Бачитись із Марійкою ми стали дуже рідко. Сніданки, обіди, вечері мені тільки снилися. Я перейшов виключно на бутерброди. Мало не щовечора, сидючи самотиною, я виглядав у вікно — чи не їде дружина, але...

Через місяць Марійка вже зверталася до мене приблизно так:

— Агов, чоловіче, там гальма чогось барахлять. Полагодь. Матимеш карбованця на чай.

Спочатку мене це обурювало. Проте потім — якимсь поступово — звик. Навіть дозволяв собі сперечатися:

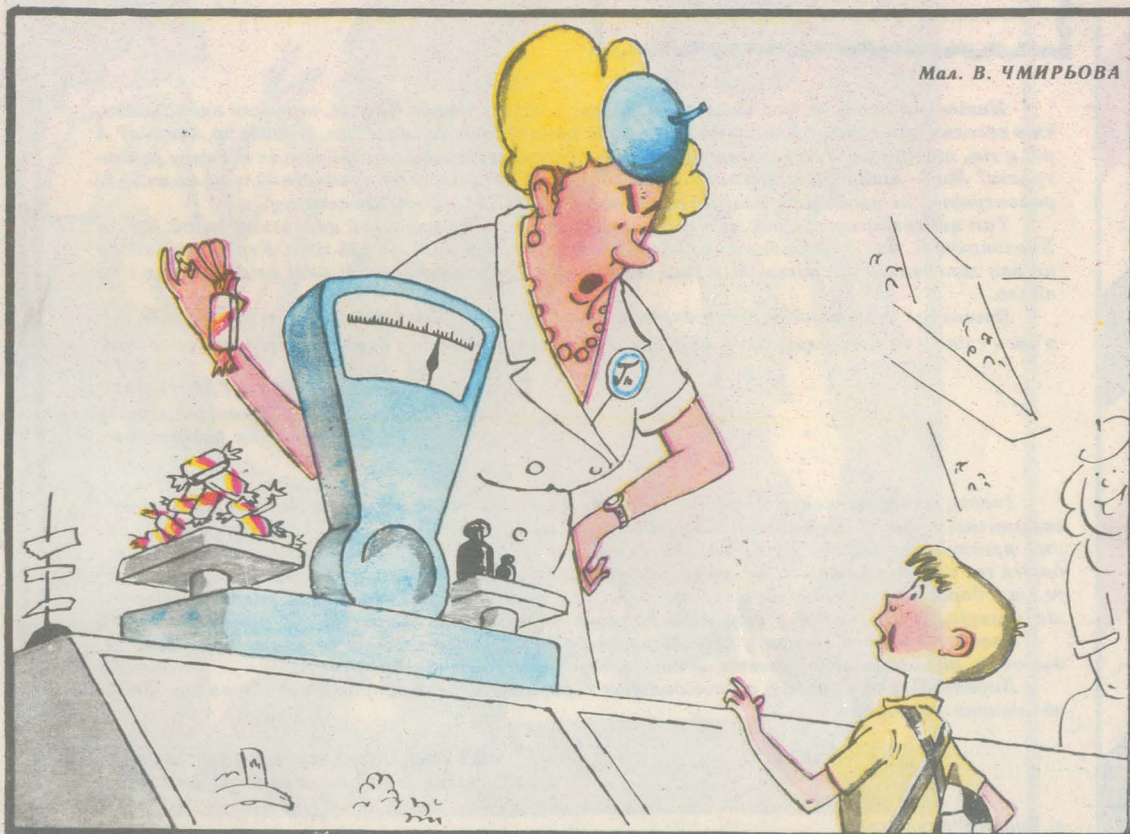
— Хазяйко, мало дасш! Не цінуєш спеціаліста!

Також навчився я і халтурити. До речі, так, що навіть міг позмагатися у цьому з деякими спеціалістами техстанцій. Та одного разу я, здається, нахалтурив так, що наші «Жигулі» не захотіли брати жодна майстерня. Зате з того моменту в моєму житті наче щось змінилося. Дружина стала знову готувати обіди, доглядати за сином, прибирати в квартирі. Словом, усе стало, як і було колись раніше — до моєї злощасної покупки. Тільки моя радість не була довготривалою. Марійка все ж таки знайшла майстрів, котрі заприсяглися відремонтувати автомобіль...

Олександр КИРПА.

м. Ізюм
Харківської області.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Ще до вагів не доріс, шмаркач, щоб патякати, ніби я недоважую!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Оригінальний метод ремонту доріг обрала собі Лохвицька ремонтно-шляхова дільниця, якою керує В. С. Карпець. Покажу це тобі, Перче, на прикладі головної вулиці селища Вирішального — Жовтневої. На цій вулиці — дуже інтенсивний транспортний рух. Нею підвозять зерно до хлібоприймального пункту, цукрові буряки — до бурякоприймального пункту, нею проходить безліч пасажирських автобусів і вантажних машин... Отож дорога тут мусить бути, само собою зрозуміло, у нормальному стані.

Насправді ж її постійний стан... гм... навіть важко добрати слів, щоб точно охарактеризувати його. Оригінальність же методу, який призводить до того стану, ось у чому. Майстри згадані ремонтно-шляхові дільниці завозять сюди щебінку, розкидають її, злегка розрівнюють, трошечки — про людське око — збризкують гудроном і на тому ставлять крапку. І в результаті вже за кілька днів щебінка розмолюється тисячами коліс на порох, і знову на вулиці Жовтневій — суцільні ями, вибоїни та пилуґа, схожа на димову завісу.

І знову приїждять лохвицькі умільці. І знову завозять щебінку. І знову... Читай спочатку. І все це триває роками. Таким от робом ремонтно-шляхова дільниця створює видимість повсякденної напруженої роботи, а насправді перетворює на порох тисячі й тисячі карбованців народних коштів.

П. БАБЕНКО.

Полтавська область.

Чи не міг би ти якимось чином посприяти, щоб день у майбутньому не скорочувався і сонце сходило і заходило хоч би так, як оце нинішнє? Тоді б ми не скаржилися в усі усяди на відсутність електрики. А поки що доводиться, бо на нашій вулиці Мічуріна у райцентрі Михайлівці стовпи з електропроводкою вже давно погнили і попадали на землю, однак ні працівники районної електромережі, ні керівники селищної Ради чомусь не звертають на це аніякіснької уваги.

Отож тим часом просимо, Перче, якось вплинути на Сонце, щоб воно, як улітку, сходило рано, а заходило пізно.

МЕШКАНЦІ ВУЛИЦІ МІЧУРІНА

с.мт Михайлівка
Запорізької області.

Якщо раптом у тебе випаде відпустка і ти матимеш намір провести її десь подалі від усіх благ цивілізації, то запрошуємо тебе до себе — у село Барахти Васильківського району Київської області. Гарантуємо, що у нашому райському куточку, як ми образно називаємо своє село, тебе ніхто і ніщо не потурбує. І знаєш, чому? Бо, по-перше, до нашого села немає аж ніякої дороги, по-друге, вже десятиріч ми не знаємо, що таке послухати у своїх оселях звичайнісіньке радіо і, по-третє, четвертий місяць ми позбавлені такого блага цивілізації, як електрика.

Отже, Перче, приїзди у наш рай і відпочивай від тієї цивілізації, скільки забажаєш.

МЕШКАНЦІ СЕЛА БАРАХТИ на Київщині.

Напередодні дня народження рідної теці я надіслав їй поздоровочку телеграму. А одержала вона її лише після того, як відлучили застольні гості і ювілей відійшов у минуле, і це істотно зіпсувало наші стосунки.

Прагнучи відновити мир і спокій, я звернувся за роз'ясненням до телеграфістів. Вони виправдовувалися тим, що, мовляв, у них по горло роботи, бо деякі організації не дають їм передихнути. Зокрема, лише республіканське промислове об'єднання «Укрстінматеріали» Міністерства промисловості будівельних матеріалів УРСР протягом 1981 року надіслало на адресу підвідомчої організації — Київського обласного виробничого об'єднання будівельних матеріалів «Київбудматеріали» — 214 телеграм, а за перший квартал 1982 року — ще шістдесят одну. Коли врахувати, що «Укрстінматеріали» знаходяться в Києві по вулиці Володимирській 16, а «Київбудматеріали» — на тій же вулиці в будинку № 38, то зв'язківців можна зрозуміти. Принаймні, від такого інтенсивного телеграфотворення економіка не стане більш економічною.

Як на мене, у вік гіподинамії корисніше і дешевше віднести необхідну інформацію або, принаймні, скористатися телефоном, тоді й телеграф не буде таким перевантаженим, і в сім'ях непо-розуміння поменшає.

Л. БОРИСЮК.

м. Київ.

Нинішньої весни та літа чимало людей, які приїжджали до Черкас, не могли влаштуватися в готелях, хоча місця були і адміністратори радо б віддали їх гостям. Правда ж, дивина? А річ у тім, що номери в готелях пустують через те, що невідремонтовані. Хто їх повинен ремонтувати? Ми — працівники Черкаського комбінату комунальних підприємств. Але не можемо ні ремонтувати, ні проводити інші належні нам роботи, бо не маємо цементу.

Тим цементом мусить нас забезпечувати Кам'янець-Подільський цементний завод, що на Хмельниччині. Але — не забезпечив іще ні грамом із належних нам 136 тонн. Керівники заводу не раз запевняли, що виконають свої договірні зобов'язання, однак далі слів діло так і не пішло.

Поцікався, шановний Перче, у директора заводу В. Ф. Шинкаренка: чи не вважає він, що з його слів — замість цементу — можна виготовляти розчин для ремонтно-будівельних робіт?

В. ОСТАПЧЕНКО,

майстер Черкаського комбінату
комунальних підприємств.

Знаєш, якого висновку я дійшов, побувавши на вантажному дворі Івано-Франківської залізничної станції? Що найміцніше здоров'я у нашому місті мають саме її керівники. Бо у них уже протягом кількох років не болять голови за територію цього вантажного двору. Хоча боліти тут є за що. Хоча б за те, що усі давно забули, коли подвір'я востаннє асфальтували; за те, що дорога тут така вибоїста; що з машин повсякчас падають контейнери, верстати, лісоматеріали. До того ж у дощ цією дорогою ні пройти, ні проїхати.

Також не болять голови у керівників станції про умови праці робітників. Тут немає ні душових, ні роздягалень, словом — нічого.

Либонь, Перче, декому з відповідальних товаришів власне здоров'я куди дорожче, аніж уболівання за справу.

Г. МАКУШКІН, начальник транспортно-експлуатаційного підприємства № 08695.

м. Івано-Франківськ.

Як твердять психологи, однією з визначальних властивостей людської пам'яті є її здатність забувати.

Отож, друже, і ми, мешканці будинку по вулиці Маяковського, 2, що належить Коростенському відділенню Південно-Західної залізниці, потроху забуваємо, яким ошатним та затишним був колись наш двір. А забувати про це ми почали відтоді, як у 1979 році навколо нашої оселі почалося спорудження ще кількох будинків для наших же колег-залізничників. От саме тоді й перетворився наш двір на будівельний майданчик. Звичайно, ми не проти будівництва. Але образило нас те, що, коли всі роботи було завершено, про наш двір наче забули — він так і лишився захаращенням усіляким будівельним сміттям. Мало того, дерева, які ми колись тут посадили, були зрубані, а посеред двору звідкілясь узялася калюжа, яку можна висушити, хіба що провівши дренажні роботи.

Авжеж, Перче, ми розуміємо, що з процесом забування дуже і дуже складно боротися. Тому просимо тебе нагадати керівникам Коростенського відділення залізниці, які свого часу обіцяли по закінченні всіх будівельних робіт упорядкувати наш двір, — нагадати їм, щоб вони усе ж таки не забували про сказане.

МЕШКАНЦІ будинку № 2
по вулиці Маяковського.

м. Коростень
Житомирської області.

З міста Павлограда, що на Дніпропетровщині, повідомляють: щомісяця виконують і перевиконують плани перевезень вантажів автобаз «Дніпровська» та № 7 автоуправління Мінважбуду УРСР. Звичайна, на перший погляд, інформація. Незвичайне полягає в тому, що керівництво обох автопідприємств добивається високих показників, майже повністю ігноруючи такі, здавалося б, обов'язкові для успішного господарювання речі, як передові методи організації праці, належний технічний стан автотранспорту, активна боротьба за економію та бережливість тощо. Наш кореспондент попросив відповісти на кілька запитань начальника автобаз «Дніпровська» В. А. Білича і його колегу з автобаз № 7 П. Ф. Марченка.

КОР. У чому ж, усе-таки, секрет успіху?

В. А. БІЛИЧ. Секретів немає ніяких. Просто я кажу своїм хлопцям: «Робіть що хочете, а план мені дайте!»

П. Ф. МАРЧЕНКО. І я те ж саме кажу. КОР. У чому ще полягає організа-торська роль адміністрації?

В. А. БІЛИЧ. У повній відсутності цієї ролі. Приміром, ми ніколи не ображаємо водіїв недовір'ям і не влаштуємо, як дехто, перевірок, чи справді, скажімо, Петренко перевіз тоді-то й тоді-то стільки-то тонн, чи, може, скориставшись довір'ям клієнта — якої-небудь організації, — приписав їх. Іншими словами, кожен пише в пу-

тівках усе, що хоче. Далі. На чверті наших грузовиків несправні спідометри, що теж створює простір для ініціативи...

П. Ф. МАРЧЕНКО. У нас більше половини таких машин...

В. А. БІЛИЧ. Усе це дає значний ефект. Досить сказати, що торік ми зуміли, не перевозючи, приплюсувати до плану майже 50 тисяч тонн вантажів, за що нам заплатили 22,6 тисячі карбованців. П'ятнадцять тисяч пішло на матеріальне стимулювання колективу, з них дві тисячі — на премії керівництву, себто мені і моїм найближчим помічникам.

П. Ф. МАРЧЕНКО. У нас показник

трохи гірший: ми зуміли викроїти лише 38 тисяч тонн, зате коштували вони нашій клієнтурі тришечки дорожче — 31 тисячу карбованців.

КОР. Даруйте, але ж це — звичайнісінькі приписки! За них, як відомо, по голівці не глядять.

В. А. БІЛИЧ. Я не був би таким категоричним. Дехто вважає так: якщо, мовляв, грузовик нічого не віз, а шофер у путівці вказав, буцімто ресори тріщали від навантаження, то це вже приписка. А повітря вагу має? Має! Нехай і нікчемну порівняно з металом, але все-таки має. І об'єм воно має. Виходить, щось грузовики перевозили? Інша річ, що не всі водії знають, яка питома

вага одного кубічного метра атмосфери, і дещо її в путівках завищують, проте це, на мою думку, недогляд школи, а не наш.

Тепер про голівку, яку, на вашу думку, можуть не погладити. Я оптиміст і більше, ніж на сувору догану, не розраховую. Бо ж не тільки для себе стараюся: благополучний процент і моєму вищому керівництву приємний.

П. Ф. МАРЧЕНКО. До того ж, у порівнянні з іншими ми виглядаємо скромнягами. Он в автобазі об'єднання «Павлоградвугілля», розповідають, приписали 348 тисяч тонн вантажів, за що одержано 176 тисяч карбованців. Під ці перевезення списано 93,3 тисячі літрів пального, виплачено 25,1 тисячі премій...

КОР. До речі, про пальне. Це правда, що водії нишком зливають з баків бензин на землю, аби в такий спосіб підігнати витрати пального під приписані тонно-кілометри?

В. А. БІЛИЧ. Не знаю. Принаймні, у нас торік набралось тисяч двадцять літрів пального, які, за документами, начебто пішли в діло, а насправді ще не були використані, проте ніхто не доповідав мені, щоб його виливали на землю. Як на мене, при такій кількості автомашин у власному користуванні виливати бензин на землю може лише дурень.

КОР. І, нарешті, які ваші плани на майбутнє?

В. А. БІЛИЧ і П. Ф. МАРЧЕНКО (в один голос). Будемо старатися!

Інтерв'ю взяв
В. БОНДАРЕНКО.

ПЕРЕЦЬ ВІДПОВІДАЄ

До редакції надійшов лист, автори якого висловлюють незадоволення фейлетоном «Твори з безкінечними сюжетами», опублікованим у № 11 «Перця» за цей рік. Там, мовляв, кинуто тінь на добре ім'я чесноі, поважаної людини — професора В. О. Власенка.

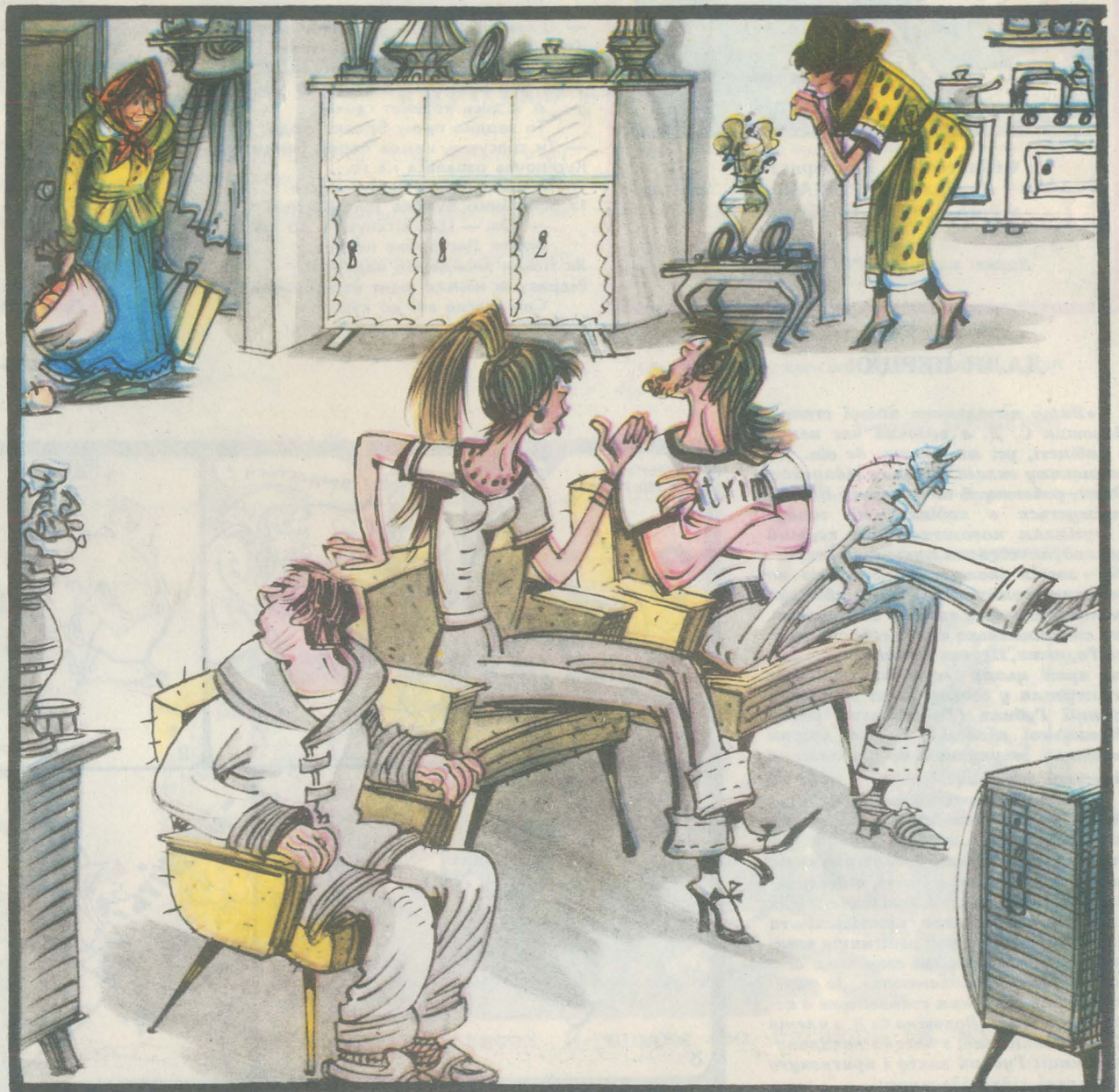
Тут, як кажуть, має місце прикре непорозуміння. У фейлетоні справді згадується ім'я В. О. Власенка — автора двох брошур, виданих Дніпропетровським університетом: «Проблема жанру твору І. Франка «Борислав сміється» та «Проблема жанру твору М. Коцюбинського «Fata morgana». Як вказано в анотаціях, ці праці рекомендуються для викладачів та студентів філологічних факультетів.

Чим же викликана була публікація фейлетону? Недбалим ставленням з боку автора та видавництва до мови цих загалом потрібних видань. У фейлетоні наведено досить прикладів стилістичних ляпів, мовних покрутів, орфографічних та друкарських помилок, котрими рясніють сторінки брошур.

Проте ні редакція, ні автор фейлетону ніяким чином не збиралися давати оцінку вищезгаданим працям з точки зору їх науково-методологічного значення. Це справа спеціалістів. Жодним словом також не мали ми на меті якось принизити особу високошановного професора чи перекреслити його сумлінну дослідницьку роботу над творами двох класиків української літератури. Можливо, це треба було пояснити з самого початку — тоді й не виникло б ніякого непорозуміння. Але, ще раз підкреслюємо, при підготовці до друку наукових праць, та ще й призначених для філологів, слід усе-таки більш вимогливо ставитися до редагування, дбати про чистоту мови та ясність викладу.

ВНУКИ ЗДИВОВАНІ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— І чого це бабуні заманулося припхатися?! Нас уже ж нянчити не треба.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

Письменника Дмитра ТКАЧА
з його першим 70-літтям.

Фейлетоніста і гумориста
Анатолія ВОРОПАЯ
з його першим 60-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Якщо начальника нашої станції Волошка С. Д. в робочий час немає в кабінеті, усі ми знаємо, де він. На палинному складі. Вугілля відпускає. Отже, роботящий начальник? Не відсиджується в кабінеті, не гордує з вугіллям поводитися. На перший погляд, начебто так воно і є, а насправді — зовсім інакше. Бо Волошко на отакому «сумісництві» має неабиякий навар: відпускає вугілля за грошики, які спокійнісінько кладе собі до кишені. То, може, Перець допоможе покласти край цьому «сумісництву»?» — запитували у своєму листі робітники станції Губник (Гайсинський район Вінницької області). З цим листом редакція звернулася до управління Одеської залізниці.

Заступник начальника управління А. І. Мусієнко повідомив редакції, що лінійний відділ міліції станції Котовськ провів розслідування цієї справи. Факти, вказані у листі, підтвердились. Дійсно, вугілля, призначене для опалення службових приміщень та для побутових потреб робітників станції, Волошко продавав стороннім особам, а гроші привласнював. За зловживання службовим становищем в корисливих цілях Волошка С. Д. з членів КПРС виключено, з посади начальника станції Губник знято і притягнуто до карної відповідальності.

ГУМОРЕСКА

Інженер Тюхін затримався на службі і поспішав додому, сподіваючись встигнути на чергову серію детективу. Його кроки лунко розлягались на безлюдній вечірній вулиці.

Раптом із сутінок виринули три плечисті фігури. Вони мовчки рушили назустріч Тюхину. Здогадливий інженер не став чекати, доки у нього попросять цигарку. Він швидко гукнувся у перший-ліпший під'їзд. І тут же зрозумів, що опинився у пастці. Тюхін впізнав будинок, який їхнє будуправління здало комісії кілька днів тому. Мешканці сюди ще не в'їхали, тому навряд чи хтось міг почути волення про допомогу.

ІЗ НОВИХ БАЙОК

ВІЗИТ

На сходку лісову Лис в гості завітав:
— Я проповідь скажу. Сам Вовк її, їй-богу
Складав. І доручив, щоб я вам прочитав:
Про дружбу й безкорисну допомогу.
Лис підбадьоривсь, на пенючку став
І як завіз про тую безкорисну!..
Заслухались усі, хоча б тобі хто писнув,
Чи гілка хруснула! Ні, всяк на вус мотав..
Подяки щирі, ввічливе прощання
Під помах дружніх крил і лап..
— Цікава проповідь, і, певно, не остання!
Коли розходились, Куріпці мовив Цап:
— В цій справі я вже досвід маю.
Бери свій виводок і в схованку іди,
А я десь козенят сховаю
Та заодно гукну Бровка сюди.
— Ти спасував, немов перед бандитом, —
Куріпочка озвалася на те.
— Оці страхи твої — пусте:
Із офіційним був же Лис візитом!
— Ох, — Цап зітхнув, — до нас
Візити Лис робив не раз..
Як тільки знайде хід надійний,
Відразу ж нанесе візит неофіційний:
Сам шасне він до куріп'ят,
А Вовку вкаже шлях до козенят.

Трійка, не поспішаючи, увійшла до під'їзду. Вони знали, що жертва нікуди не дінеться.

— Ану давай, показуй, що в кишенях! — безпеліційно запропонував найвищий.

Показувати кишені Тюхину не хотілось. Він ще раз зацьковано огледівся. Похмурі обличчя грабіжників. Глухі панельні стіни. Ніякої надії. І тут його осяяло!

— А от я вам зараз карате покажу! — крикнув він тоненьким голосом.

— Що-що? — ліниво перепитав найвищий і так само ліниво заїхав інженерові у вуха.

Тюхін заплющив очі й з гиком різко викинув у бік праву руку.

Удар прийшовся в стіну. Панельна плита миттю переламалася навпіл. Усе вийшло ефектно, як у кіно.

Тюхін розплющив очі. Двоє хуліганів ганебно тікали від володаря страшного удару. Третій, найменший, тихо стогнав, придушений плитою.

Тюхін обтрусив з піджака пилюку і гордо ступив через пролом.

У кишенях інженера приємно хрускотіла червінцями героїчно збережена премія за високу якість щойно збудованого об'єкта.

м. Дніпропетровськ.

Григорій АРКАДЬЄВ.

ЛОПУХ

Довірливим дав слушну засторогу!
В країнах декотрих упевнились давно:
Де капітал нав'яже «допомогу»,
Туди розбій приходить заодно.

Над яром серед трав зависочів Лопух,
Від соків і тепла товстий, немов розпух.
На листі й на стеблі під сонцем життєдайним
Вилискував тендітний пух.

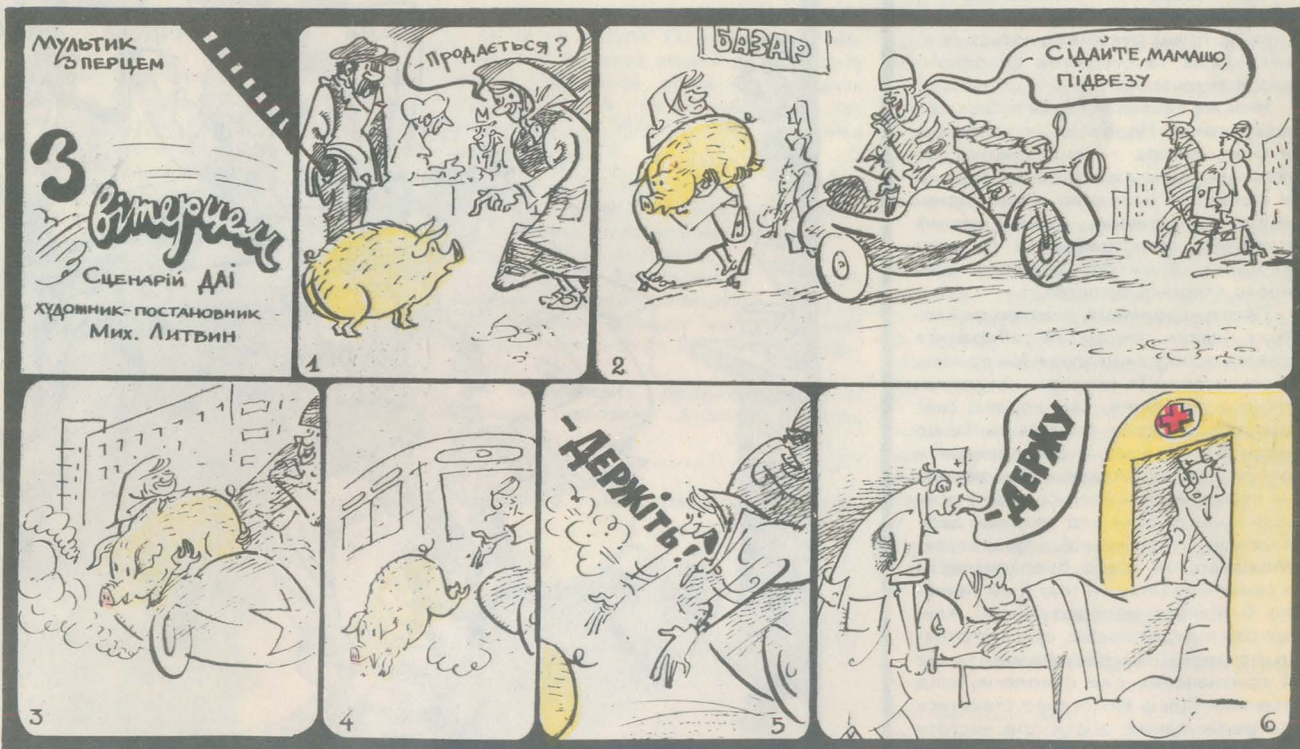
— Ах-ах! — шелеснув Мак. — Лопух цей — незвичайний!
— А ти, — шепнув йому Вітрець, — поглянь тепер.
І листя Лопуха враз догори задер, —
То як?

— Еге!.. А бий того лиха година —
І цвіль, і слизняки, і спертий дух...

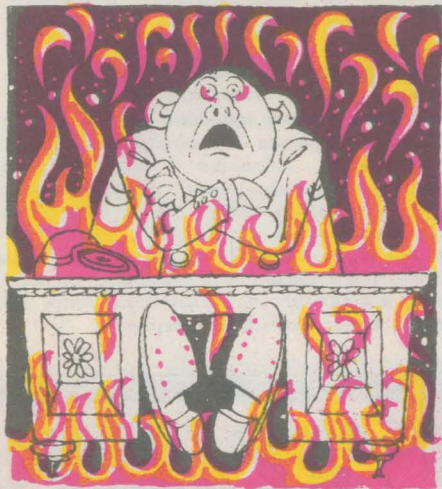
Поглянеш — зовні, як усі, людина;
Приглянешся — справжнісінький лопух.

м. Кам'янець-Подільський.

М. ТИЩУК.

СТРАШНА ШТУКА — ПЕРЕПОЛОХ!

Коли чого-небудь здорово налякаєшся, так аж весь, буває, отерпнеш. Ні ноги не слухаються, ні руки — стоїш і зубами летку-еньку вицокуєш. Ні крикнути, ні охнути, ні поворухнутися...

Отаких по саме нікуди нажаханих людей довелося нам зустріти недавно у селах Ясному, Ушаківці та Мало-Юр'івці Лутугинського району на Ворошиловградщині. І що, ви думаєте, такечки дуже сильно їх налякало? Вогонь!

А що, і ви б боялися: просто-таки не буває року, щоб у тих селах щось не горіло. Як ніби кимось пороблено чи зла ворожка наворожила! То ветеринарна аптека займеться, то крівля на телятник запалає, то солома в копцях к бісовій мамі за вітром піде... Ну, чиста тобі напасть і розор державному господарству!

А чому державному — бо ті села на території радгоспу знаходяться. Радгоспу «Успенський», де директором товариш Янюк Василь Тимофійович, а головним інженером товариш Романов Микола Ігорович. І оце ж, кажемо вам, дирекція цього радгоспу в особі товаришів Янюка і Романова, а також інших відповідальних товаришів, тільки те й робить, що з трепетом нового лиха чекає. Ні, вона там, звичайно, щось собі й інше робить — всякі там, ми не знаємо, розумні розпорядження по господарству дає і так далі, — але як тільки діло доходить до протипожежних заходів — стоп, машина! Повна капітуляція і відсутність ініціативи.

— Чи б електропроводку, — кажуть, — на фермах полагодили... Грозозахист поставили... Пожежні водійми зодою наповнили... Пожежну автомашину придбали... Та й власну, радгоспну техніку пристосували для гасіння вогню... Та порозвішували б наочну агітацію, та сколотили б добровільну пожежну дружину... Ну й усі інші недоліки посували і всі заходи повпроваджували. Воно б, дивись, і не загорялося!

Куди там... Сидить дирекція у конторі і від страху тільки зубами клацає. Уже її й штрафами пробували з цього оціпеніння вивести, уже й кримінальну справу порушували, щоб до пам'яті її якось привести, — та ніяка гайка! Заціпеніла і квіт.

І що цікаво: районне керівництво отими щорічними пожежами у радгоспі «Успенський» теж цілком і повністю паралізоване. Просто біда! Непереборний, первісний жах перед сліпою стихією не дозволяє районному керівництву якісь рішучі дії застосувати. Навпаки: кримінальну справу району прокуратура взяла й припинила, доповідні записки, подані на комісію по профілактиці пожеж при райвиконкомі, ніхто розглядати не став і так далі. Ми вже не кажемо про Ілрійську сільську Раду, на території якої розташований наш із вами радгосп. Страх перед вогнем тут іще більший. Не те, щоб суворим тоном вимагати від дирекції радгоспу навести протипожежний порядок у своєму хазяйстві, але й взагалі рота бояться розкрити. Щоб, бува, чого не наврочити...

А найсумніше, що й в інших радгоспах така сама петрушка. Скажімо, в радгоспі імені Челюскінців, де директорує товариш Величко Віктор Васильович, або

— А Сидоруки нас обскакали: у них уже вдруге майно описують!

у радгоспі «Комсомолец», котрим опікується товариш Жалковський Віктор Олексійович. Ото тільки й того, що там є пожежні машини. Але якщо ви думаєте, що вони у теплих депо стоять, водою і всяким там іншим бензином заправлені, готові в будь-яку мить у вогонь і полум'я мчатися, — так ви, шановний товаришу, ми вибачаємось дуже, попадаєте у даному конкретному випадку своїм вказівним пальцем просто у сине безхмарне небо. В оте саме, під яким влітку і взимку стоять ці горопашні машини. Втім, воно далеко не завжди буває безхмарним. Отож удень ті машини роз'їджають у всяких радгоспних потребах, а вночі стоять просто неба надворі і так ото повільно собі, але можна не сумніватися, досить впевнено іржею вкриваються.

Ну, а про дотримання різних там інших усяких протипожежних правил і заходів у цих радгоспах краще не будемо говорити. Щоб не розстроюватись. Бо говорити там, відверто признаємося, просто нема про що.

Але ж якщо і мовчати, то можна, знаєте, до чого домовчатися? Отож. І доводиться все-таки говорити. І забирати вашу, дорогий читачу, пильну увагу на отаке, прямо скажемо, нецікаве діло і взагалі неподобство. А також, само собою, — відвертати від всяких глобальних проблем високу увагу вельми поважаного керівництва виробничого об'єднання «Ворошиловградплодоовочгосп» та не менш поважа-

ного Міністерства плодоовочевого господарства УРСР. Ми не знаємо, може, в усіх інших радгоспах цього міністерства в розумінні протипожежної безпеки якнайповніший порядок і суцільний ажур, але от довелося нам якось так ненароком зазирнути у дватри господарства — і тільки руками, як ото бачите, довелося сплеснути. Що робиться, товариші?! Та нічого ж не робиться... Скував людей темний страх перед гемонською стихією — і крапка. І хоч ти що з ними роби...

Так що ж, дорогі товариші, все-таки будемо робити?

В. СТОЄЦЬКИЙ,
ст. інспектор Управління
пожежної охорони УРСР.
В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

ЗООАФОРИЗМИ

● Швидкий заєць не тоді, коли біжить, а тоді, коли тікає.

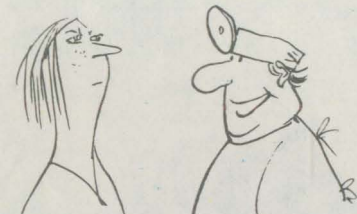
● Дресируючи тигра, вчатьсь чемності.

● Пташка вітає своєю піснею навіть птахолова.

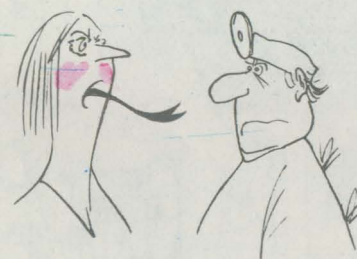
Микола ПОЛОТАЙ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Покажіть язик!

Мал. В. МИЛЕЙКА

— Сьогодні, мамо, я вирішив познайомити тебе із своїми однокласниками...

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Діду, а чого ви не йдете на пенсію?
— Карикатуристи не пускають!..

Мал. П. ЗЛОТАНОВА

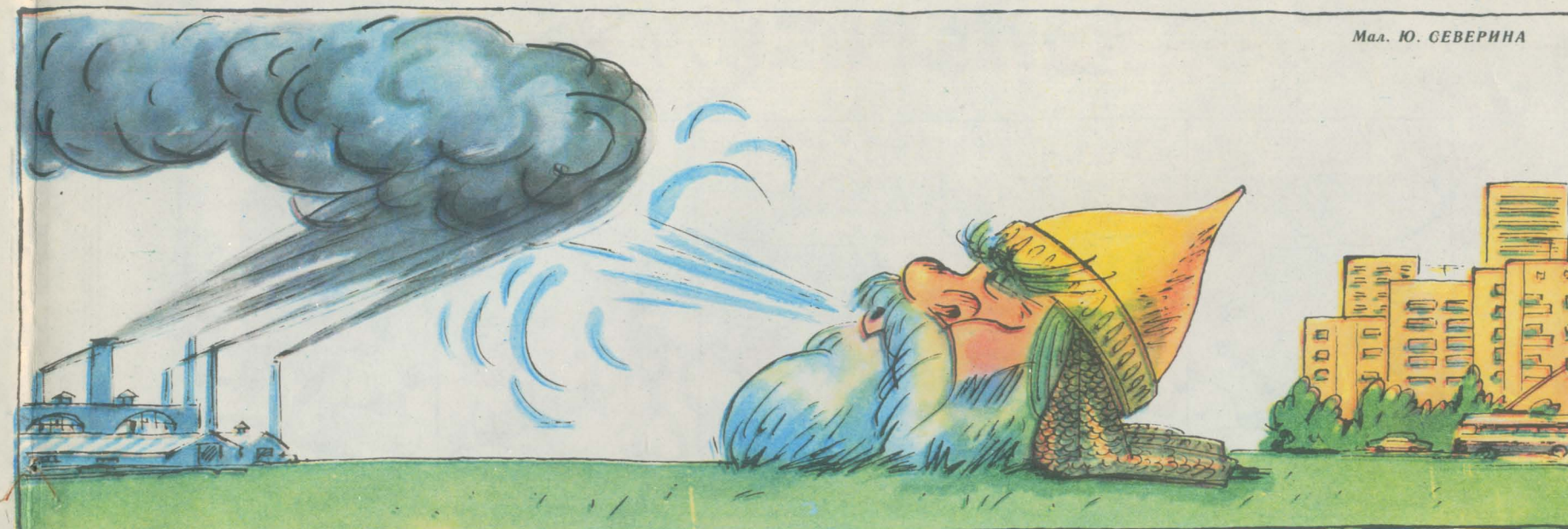
— У вас що, відпустка скоро?

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З КЕРІВНИХ ПОСАД ЗВІЛЬНЕНО:

Голову колгоспу «Ленінський шлях» Хмельницького району Хмельницької області М. Ф. Жолукевського. Як сповістили Перцеві колгоспники, Жолукевський халатно ставився до роботи, а основні зусилля спрямовував на те, щоб максимально нажитися. За це йому рішенням партійної організації оголошено догану з занесенням до облікової картки, а загальні збори колгоспників звільнили його від обов'язків голови. Про це повідомив редакції секретар Хмельницького райкому партії тов. І. Бондар.

Директора Шандрівської середньої школи Миронівського району Київської області В. Д. Юрченка, який повністю занедбав роботу. «Відзначилася» і його дружина — вчителька цієї ж школи С. М. Юрченко. Зібравши з батьків гроші на екскурсійну поїздку учнів, вона привласнила понад п'ятисяч карбованців. Начальник управління шкіл Міністерства освіти УРСР тов. В. Шевченко у відповідь на лист батьків до Перця повідомив, що В. Д. Юрченка з посади директора звільнено, а його дружину притягнуто до адміністративної відповідальності. Гроші батькам повернено.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

САТИРИЧНІ мініатюри

БІДНА МУЗА

Служив колись він Мельпомені —
Не заробляв і на пельмені,
А став прислужувати халтурці —
Щодня з'їда по цілій курці.

ЕКОЛОГІЧНИЙ ЗОЙК

«Червона книга» значно розтовстіла,
Творилась довго, протягом століть.
Але чому вона почервоніла? —
За неї людям треба червоніть.

РОЗМАХ

Побудували два канали,
І десять річок доклали.

Григорій ГАРЧЕНКО.

село Багате
Новомосковського району
Дніпропетровської області.

ЗАЯЧЕ ЩАСТЯ

Вухань від гордоців не знав де стати, сісти —
Його сам Лев сьогодні будуть їсти...

Дмитро ЧЕРНЯВСЬКИЙ.

НАВІЩО Ж ОБІДАТИ...

Обід, а Микола в їдальню не йде.
Питаю бригаду, з якої б причини:
— Мо', грошей немає у нього? — Та де!
Запрошений ввечері на іменини!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

м. Вінниця.

СПІВАВТОР

Конкретно ні над чим не мучивсь,
Зате усюди й скрізь «брав участь».

Анатолій ПАХОМОВ.

м. Нововоронцовка
Херсонської області.

АРТИСТ

Петро неперевершений артист:
Не встигне чхнути — й лікарняний лист.

БАТЬКІВСЬКІ ПОБАЖАННЯ

— Щасливі будьте, рідні дітки.
Одне у баби, друге — в тітки.

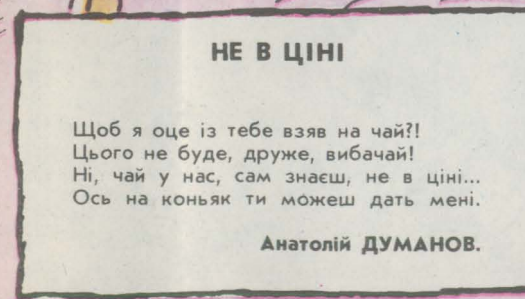
Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Рівенської області.

НЕ В ЦІНІ

Щоб я оце із тебе взяв на чай?!
Цього не буде, друже, вибачай!
Ні, чай у нас, сам знаєш, не в ціні...
Ось на коняка ти можеш дати мені.

Анатолій ДУМАНОВ.

ДАРЕМНО РАДІЄШ!

БАЙКА

Зрадів Горобчик між бузових віт,
Побачивши видовище присмне:
став перед ним на задніх лапах Кіт —
злякався дзьоба гострого, напевне.

Подібне щось буває і з людьми.
Як хтось стає на задніх перед нами —
передніх лап не помічає ми
з готовими роздери пазурами.

Анатолій БОРТНЯК.

ЗРАДА

Грицька дружина від коханок стерегла,
Крутилася круг нього, наче білка.
Та все ж — не вгледіла:
Одна — з ума звела...
Ім'я її — горілка!

РАДІСТЬ

Радіють учні відстаючі, як ніколи:
Інспектори приїхали до школи!
Тепер учитель їх не викличе нізачо —
Відповідатимуть лиш учні краці!

Володимир ДІДКІВСЬКИЙ.

ДОБРОЗИЧЛИВЕ ПІДДУВАЛО

— Можливо, я висловлююся й грубо,
То чи була б від тебе користь, Грубо,
Коли б я, — вихвалюся Піддувало, —
По-дружньому тебе... не піддувало!..

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Розшумілися вітри:
— Раз, два, три!
Раз, два, три!
Піднімаються звірятка
В лісі зранку
На зарядку.
— Раз, два, три!
Раз, два, три! —
Зайченятко стриб та стриб
Круг зеленої ялинки.
Робить вправи спритна білка
Між гілками на сучку.
Борсучку
І їжачку,
Навіть диким поросяткам
До вподоби фіззарядка!
Лиш ведмедик спати хоче.
Він крізь сон собі бурмоче:
— Раз, два, три...
Чотири, п'ять.
Ой, як хочеться ще спати!..

М. БІЛОГОРКА.

ЩО ЦЕ СТАЛОСЯ З ТАРАСОМ!

Що це сталося з Тарасом?
Не захворів хлопець, часом?
Вже три рази за два дні
«Добрий день!» сказав мені.
Що це, сон? Чи, може, казка?
Каже він мені: «Будь ласка!»,
Підстругав мій олівець
І подав мені стілець.
І книжки мої потому

Він зі школи ніс додому...
По дорозі я спитала,
Що таке оце з ним стало...
— Сподіваюся я, бачиш,
Що добром мені віддаєш:
В нас контрольна за два дні —
Тож списати дай мені!

Ніна ДЕРГАЧ.

ДЕ ДІЛАСЬ КРАПКА?

Мала Ганнуса похвалилася матері:
— Я вправу вже переписала.
— А де ж крапка? — питає мати.
— Крапка в ручці залишилась.

Петро ПОЙДА.

ВАСИЛЬКІВ ЛИСТ

Учора Василько разом з батьками
їздив до двоюрідного братика Владика.
А сьогодні Василько узав олівець, арку-
шик паперу і принишк у куточку.
— Чим займаєшся? — запитує мама
Василька.
— Пишу листа Владикові.
— Ото ви в дитсадку так швидко
вивчили літери? — зрадів тато.
— Ні. Але для чого вони, коли Владик
все одно не вміє читати?

Віктор ТАРАСЕНКО.

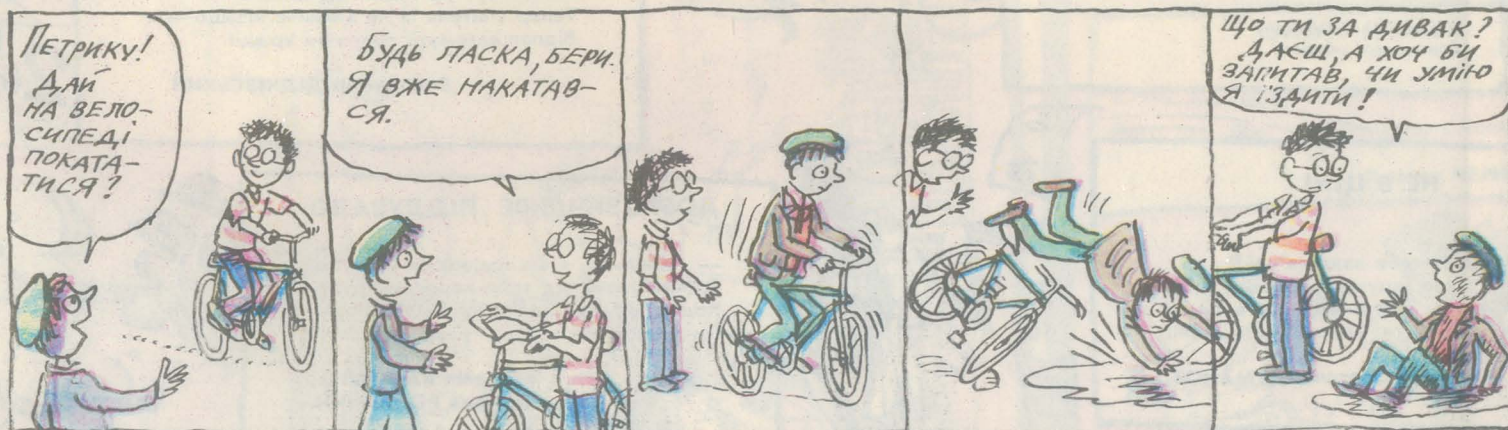
ГРИБИ

Де старезні дуби,
Я збирала там гриби.
Всі опеньки-тонконіжки
І лисички, й сиріожки
Мені в кошик стриб та стриб.
Ну, а де ж це білий гриб?
Мабуть, він маленький ще,
Підростає під дощем,
Ще стрибати не навчився
І тому так причаївся.

Марія ЧЕПУРНА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВОВЧІ ЯМИ

Останнім часом люди дуже наблизились до природи, подекуди пішли в неї, а в окремих випадках навіть змішалися з нею. Природа, у свою чергу, бачучи таку сильну увагу до себе, посунула до людей. Хіба, приміром, кого дивує лось, що гуляє біля гастроному? Усі газети тільки й повідомляють про лосів, зубрів, лисів, які нишпорять під нашими вікнами.

У Львові ж діло пішло ще далі. У Львові, як стало відомо, завелися вовки. І якщо навіть дикій свині можна вибачити її присутність серед нас, то сірим розбійникам такої поступки не роблять. Природа природою, але всім відомо, хто закусив Червоною Шапочкою. До вовків у нас інша мова — знімай шкуру і бувай!

Першими включилися в боротьбу з чотириногими розбійниками працівники комбінатів благоустрою. Стрілянина в межах міста заборонена, і комунальники тихою сапою викорчуюють вовцюганів. Робота для них звична: де яму викопують, а де існуючу не засиплять — тільки начувайся, вовче!

Без зайвої скромності можна повідомити, що є перші успіхи. Особливо вирізняються трудівники комбінату благоустрою Радянського району. Пам'ятається, туманної ночі на розі вулиць Артема і Айвазовського, де був пристосований для лапання хижаків відкритий каналізаційний колодезь, хтось добре завив. Щоправда, на ранок біля колодезя знайшли шмат штанів. І хоч був він теж сірого кольору, але належав явно не вовкові, бо вони, звірі тобто, гуляють, як відомо, без штанів. Після того випадку ще майже рік пастка стояла відкритою, але за великим рахунком не спрацювала. Всяка дрібнота потрапляла: то ровер «Зайка» ускачив, то собачка пудель гавкнув униз.

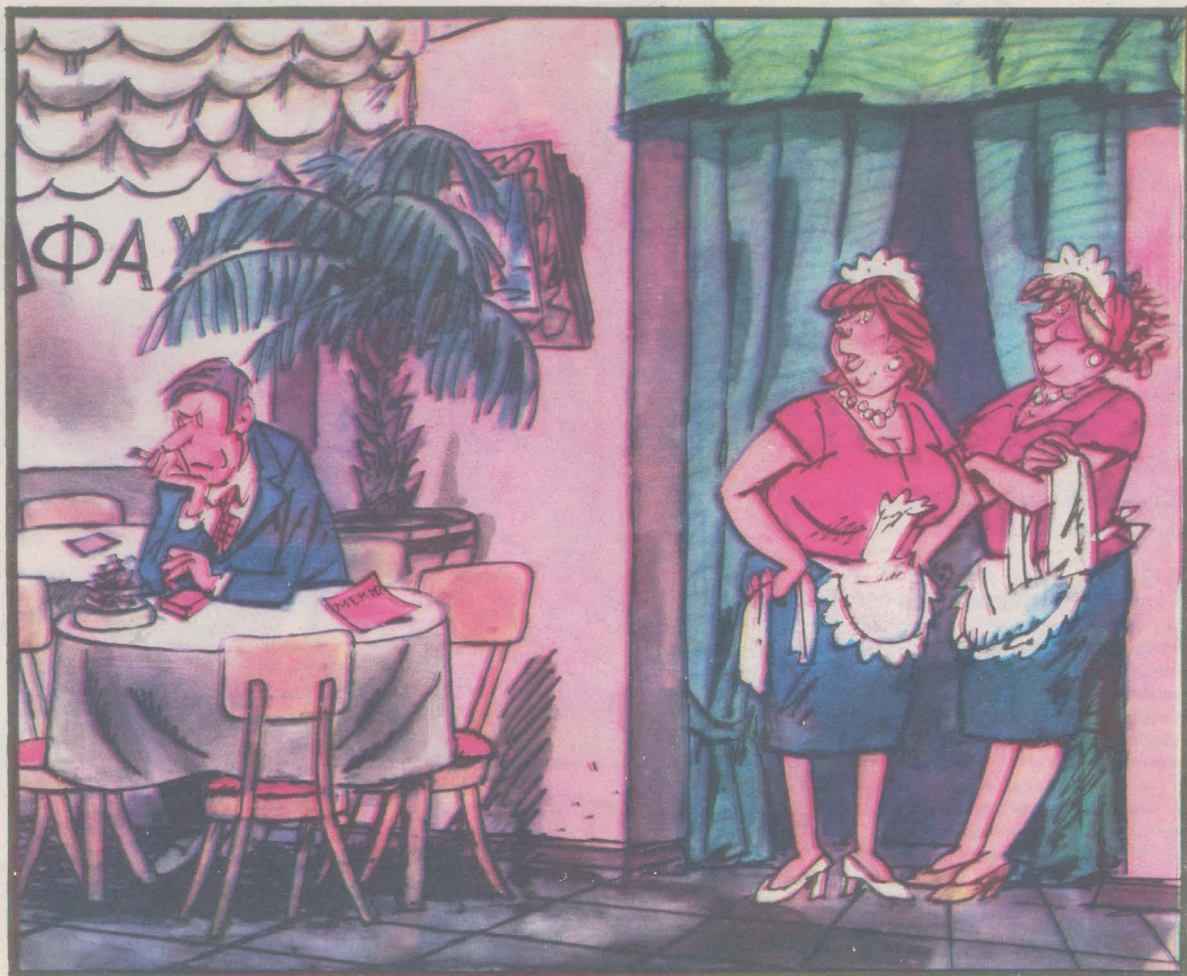
Явно невезуче місце. Довелося пастку перекинути трохи далі по вулиці Айвазовського, туди, де розташовані приймальний пункт № 43 фабрики-пральні і міжміський телефон 53-го відділення зв'язку. Там, біля сходів, до ваших послуг і досі не закритий колодезь.

Більш ефективними виявилися вовчі ями на проїжджих частинах вулиць. Про деякі з них ходять легенди. На початку вулиці Артема торік у провалля вскочила вантажна автомашинка і лише позбулася коліс і мостів. Народні ж перекази твердять, ніби вона ще довго їхала попід землею, обігнала «Жигулі» синього кольору і тільки потім виїхала без коліс і мостів на-гора. По-моєму, явне перебільшення. Якщо так було, то де ж тоді виїхали з-під землі сині «Жигулі»? Кажуть, правда, що вони й досі там їздять. Є й свідки. Не так давно у таку ж яму по цій же вулиці (біля шляхопроводу по вул. Боженка) вскочило кілька легковиків (не разом, а поодиночі), так один із власників тих машин начебто бачив під землею синє авто.

Хто знає, хто знає. Мо', воно все так і є, а мо', то тільки в очах бідолахи посиніло. А мо', то таку синю принаду на вовків використовують. Треба запитати у комунальників. Вони про ці ями на рівних дорогах повинні б усе знати. А якщо котрий і не знає, то не все втрачено. У місті завжди можна у котрусь вскочити і, якщо вилізеш, поділишся з широким загалом враженнями.

В. ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

— Мабуть, уперше в нашому кафе: думає, що його одразу і нагодують, і напоять...

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Якщо Моска гавкає на Слона, значить, у неї є якісь повноваження.

● Часом крилатим доводиться зле: вони не вміють плазувати.

● Так і не зв'язавши до купи двох слів, автор випустив їх у світ.

Володимир ЧОВНОВИЙ.

м. Прилуки
Чернігівської обл.

● За все, що не має ціни, доводиться переплачувати.

● Тримав свою думку в голові... у начальства.

● Іноді особливо цінують дружбу ті, хто її хоче продати.

● Друзі по нещастю: одного не друкують, іншого — не читають.

● Коли на життєвому шляху все гладко — легко посковзнутися.

● Дурень у чомусь нагадував відмінника: теж був круглим.

Михайло АРОШЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Чого злякалися? Я щодня по багнюці їжджу — й нічого!

Ой, летіли дикі гуси...

Сценарій двосерійного фільму

ПЕРША СЕРІЯ

Краєвид річки Супою. На березі стоїть директор Новобиківського цукрокомбінату Андрій Іларіонович Дідик. Під'їжджає головний інженер підприємства — Володимир Іларіонович Кручинський:

— Милується, Андріє Іларіоновичу?

— Думаю, — примруживши очі, дивиться у далечинь директор.

— І про що, коли не секрет?

— Про природу, — нарешті повертає Андрій Іларіонович голову до Кручинського. — Про неповторну нашу природу. От які думки виникають у вас, Володимире Іларіоновичу, коли ви дивитесь на цю річку?

— Думки? Гм... Думки виникають різні, — пошкріб Володимир Іларіонович лоба.

— А конкретніше?

— Конкретніше?.. Думаю я про... рибінспекцію. Набридла вона вже нам, як гірка редька. Не подобається, їй, бач, що ми забруднюємо річку заводськими стоками.

— Гм... А ще про що?

— Ще про... водну інспекцію. Їй пече, що дно Супою наш завод замулив на кілька метрів.

— І усе? — трохи побуряковів директор цукрокомбінату.

— Ну... Про санепідемстанцію ще думаю, — винувато глянувши на нього головний інженер. — Їй, бачте, запах води, що тече з наших відстійників до річки, не до шмиги. Теж штрафами і приписами погрожує.

— Так то воно так, — з досадою мовив А. І. Дідик. — Але тут треба мислити, як кажуть, не в одному напрямку. Я, наприклад, думаю, що ми ще не повністю пізнали природу. От, дивіться, забруднюємо ми Супой, замулюємо, а він тече, тече, тече... І не все живе у ньому загинуло. Запитується, чому? Бо потихеньку починає звикати до стічних вод нашого підприємства. От і нам треба вчитися у природи.

— Як? — не зрозумів головний інженер.

— Природа потихеньку адаптується до наших стоків, а ми чомусь ніяк не можемо звикнути до приписів і штрафів санепідемстанції та різних природоохоронних інспекцій. Проявляємо слабкодушність.

— Але ж у період цукроваріння річку ми забруднюємо щодня, а штрафують і попереджують нас усього-навсього раз чи двічі на рік. Так що нам звикнути важко, — розгубився головний інженер.

— Важкувато, — після деяких роздумів нарешті погоджується А. І. Дідик. — Природі у цьому легше...

Крупним планом обличчя директора і головного інженера Новобиківського цукрокомбінату, котрі із заздрістю дивляться на каламутну воду Супою, з якої виглядають риби, жадібно хапаючи повітря.

— У цих молодих людей такий страшний жаргон, що навіть перебивляти їх соромно!

ДРУГА СЕРІЯ

Весна. За вікном, як писав поет, сміються й плачуть солов'ї і б'ють піснями в груди. До кабінету директора Бобровицького заводу сухого знежиреного молока Миколи Васильовича Самкя вбігає начальник очисних споруд підприємства Олександр Іванович Рижак і гепеє себе в груди кулаком:

— Треба щось робити! Сьогодні представники санепідемстанції були.

— Ну їй що? — підводить голову директор.

— Вимагають провести капітальний ремонт очисних споруд. Бо не сьогодні-завтра може статися лихо. Кажуть: «Хіба ви забули, як недавно півроку неочищені стічні води з вашого заводу лилися у Бистрицю? Скоро у річці жодної риби не залишиться...»

— Та не забули, Олександр Івановичу. Але ж зараз людей для ремонту немає. Потерпіть якимось, — розводить руками М. В. Самко. — А ми тут подумаємо... Можливо, і знайдемо якийсь вихід...

Літо. Спека. Кабінет директора М. В. Самкя. Заходить начальник очисних споруд О. І. Рижак.

— Миколо Васильовичу! Сьогодні з водної інспекції заїжджали. Кажуть: «Ваші очисні споруди часто виходять з ладу. Риби скоро у Бистриці не буде. Треба...»

— Подумаємо, подумаємо, Олександр Івановичу. А ви вже якимось потерпіть.

Осінь. За вікном опадає жовте листя.

До кабінету М. В. Самкя заходить О. І. Рижак.

Директор підпер обома руками голову.

— Думаєте? — тільки й запитав О. І. Рижак.

— Думаю, — неохоче кивнувши головою директор.

На екрані крупним планом задумані очі М. В. Самкя. Одну хвилину, дві, три... Одне слово, стільки, скільки потрібно глядачам, щоб переконатися, що коли директор Бобровицького заводу сухого знежиреного молока про щось і думає, то навряд чи про охорону природи...

За вікном летять журавлині ключі. Потім дикі гуси. Слідом за ними, ще нерівним ключем, відчайдушно махаючи плавниками і хвостами, відлітають... риби, які втратили віру, що у Бистриці та Супою можна буде спокійно перезимувати до весни. Риби летять у вирій.

Кінець фільму.

Автор сценарію М. ПРУДНИК.

Бобровицький район
Чернігівської області.

Рассел БЕЙКЕР

КОСТЮМ ДЛЯ ТРЕТЬОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Я замовив кравцеві свинцевий костюм.

— Ну й жартівник же ви, — засміявся він.
— Дорогенький мій, — відказав я. — Мабуть, ви не прислухаетесь до того, що каже уряд, а він настійно закликає американців готуватися до виживання в ядерній катастрофі.

Він стенув плечима.

— Гроші ваші, вам і вирішувати. Піджак робити з двома шліцами? А як щодо закатів на штанах?

Кравець заявив, що на роботу йому треба три тижні. Тож я тим часом заповзвся вивчати складений урядом план цивільної оборони на випадок евакуації.

Коли буде даний сигнал тривоги, мені необхідно заповнити балон повітрям для дихання, прихопити сніданок і відбути з Нью-Йорка в Кіхое.

Сніданок украй необхідний, тому що в Кіхое (населення — 38 душ) усього один магазин, а крім мене мають прибути 399.999 нью-йоркців.

Костюм готовий, і я відправився через усе місто на примірку. Послугуючись невеликим підйомним краном, кравець надягнув на мене піджак. Коли той опустився на мої плечі, ноги підломилися, і я гепнувся на підлогу.

— Вам не по плечу такий важкий костюм, — зауважив кравець.

Кран підняв мене і опустив у штани. Негнучкі свинцеві штани виявилися доброю опорою, і я встояв.

— Він справді-такий важкий, — пожалівся я. — Буде трудноувато, поки ноги не адаптуються і я не натреную м'язів.

— Думаю, що зможу вам допомогти добратися додому, — сказав кравець і оснастив мене роликовими ковзанами.

Додому я дійшов благополучно, якщо не враховувати того, що зіткнувся з автобусом, протаранив його корпус і серйозно покалічив дев'ять пасажирів.

Поліція, звісна річ, затримала мене, звинувативши в тім, що я користувався костюмом важче встановленої норми без відповідної ліцензії. Я вирішив унести заклад і вижити з міста: тільки ще бракувало, щоб ядерна війна застала мене в тюрмі, поки хтось із суддів згадає про мене.

Внісши заклад, я найняв тягача, який доволі мене додому і лебідкою вмонтував за кермо моєї машини. З вигуком «Уперед, в Кіхое!» я ввімкнув мотор і натиснув на газ. Коли педаль цілком ввійшла у днище, а я не зрушив із місця, водій тягача зауважив:

— У вас перевантажена машина. Якщо скинете піджак і камізельку, то, либонь, зможете добутися до наступного рогу. На це піде всього п'ять галонів бензину.

Я прикинув: із розрахунку 1 галон на одну п'яту частину кварталу доведеться витратити бензину на 50 тисяч доларів, щоб допхатися до Кіхое.

— Вірно, — підтвердив водій. — Звичайно, тисячі, скажемо, за півтори я погодився б відбуксувати вас туди.

Він доправив мене до універмагу в Кіхое. Матуся Крауншилд, хазяйка магазину, всміхнулася, побачивши, як мене волочать до неї.

— Якщо ви один із тих 400 тисяч нью-йоркців, яких пришлють сюди, коли почнеться ядерна війна, — сказала вона, — то звольте запам'ятати, що я не стерплю ні хуліганства, ні наркотиків.

Не встигла лебідка поставити мене перед матусею Крауншилд, як я тієї ж миті продавив підлогу і зник у підвалі, утворивши там кратер метрів зо три завглибшки.

У Кіхое живуть добрі люди. Вони відкопали мене. А сьогодні опівночі скликають міське зібрання. Будуть вирішувати, що зі мною робити. Все-таки ці провінціали — дивакуватий народ, чи ж не правда?

«Інтернешнл геральд трібюн»,
Париж.

І сміх, і гріх

НА НИВІ КУЛЬТУРИ...

Відома західному кіноглядачеві кінозірка Жанетта Лен (справжнє ім'я та прізвище — Джованна Ленці) була не з тих актрис, що вражають кіноглядачів своїми туалетами — перед кінокамерою вона з'являлася переважно зовсім без них, охоче знімаючись у порнографічних фільмах.

Коли синьйорі Ленці «стукнуло» 37 років і деякі її принади втратили силу, вона змушена була шукати собі іншу роботу. І знайшла її досить швидко. Як великого знавця у справах порнографії, цю сексактрису призначили... цензором при італійському міністерстві культури. Тепер вона буде перевіряти, наскільки той чи інший фільм відповідає моральним вимогам сучасності.

НЕАПОЛЬ ВІДСТАЄ!..

За останніми даними статистики злочинів, у південноіталійському місті Козенца в 1981 році було вчинено на 50 процентів більше злочинів, ніж у році 1980.

Тепер, як пише газета «Іль Мессаджеро», Козенца стала найбільш насильницьким містом Італії. Дев'ятьнадцять убивств на кожну тисячу жителів за останній рік висунули

Козенцу на перше місце в країні. Тому поліція вважає, що кримінальний Неаполь, столиця контрабандистів і торговців наркотиками, став тепер у порівнянні з Козенцо тихим, пристойним містом.

ХАЙ СОБІ БОЖЕВОЛЮТЬ...

Яких тільки клубів і товариств немає в благословенній Англії! Тут вам і товариство по вивченню природи привидів, і товариство астрологічних досліджень, і товариство лисих, і товариство спортсменів-лівш. Є і товариство, яке називає себе «Цілком божевільне суспільство». Його штаб-квартира знаходиться у виборчій окрузі Кросбі, поблизу Ліверпуля.

Один із провідних діячів того товариства, 22-річний студент, вирішив змінити своє занадто просте прізвище Ліве на оригінальніше й божевільніше. Тепер він величається Джон Ліве Тарквін Фінтімліндбінвінбімлін Бус Стоп-Ф Тан-Ф Тан-Оле-Бісквіт-Баррел. Прізвище офіційно затверджено відповідними урядовими інстанціями.

Що ж, дехто в сучасній Англії, очевидно, вважає, що краще хай люди отак собі з ума сходять, аніж мають ума набиратися. Зокрема, коли про молодь ідеться, з якою спокою нема, коли вона замислюється над проблемами, що постають перед нею.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Латана свитина.

Народні УСМІШКИ

НЕ ВСІ ЗРАЗУ

П'яний вертається додому і, щоб не обходити далеко, лізе через тин. Довгий час йому це не вдається. Тоді він звертається до святих за поміччю:
— Святий Миколо, допоможи! Святий Петре, підсади! Святий Георгію, вируч!
Нарешті перевалюється через тин і падає...
— Оце такої! Та ви тихіше, не всі зразу!

Повідомив Б. ЖУРАХІВСЬКИЙ.

м. Чернівці.

ВЧОРА Й СЬОГОДНІ

— Значить так, Петренко, — звертається бригадир до підпалоного шофера. — Віднині ти кожного разу доповідатимеш мені: де вчора був, з ким і скільки випив. Зрозуміло?
— Та зрозуміло...
За кілька днів приходить шофер на роботу «під газом». Бригадир до нього:
— Ну, то я слухаю!
— Вчора я був...
— Що «вчора»? Від тебе і зараз несе...
— А про це я завтра доповім.

Повідомив І. ЗАЙЦЕВ.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

НАГАДАВ ПРО СЕБЕ

— Щось немає довго вісточки від сина. Як він там один у далекому місті? — бідкалася дружина.
— Не хвилюйся, стара, скоро буде...
Не встиг чоловік договорити, як зайшла листоноша і подала листа. Там писалось: «Дорогі мамо, тату. Хвилююсь за вас. Чи живі, здорові? Як ви там? Вишліть мені сто карбованців, щоб я переконався, що у вас все гаразд. Цілую. Ваш син Вася».

Повідомив О. П. СЕРДАК.

м. Новоград-Волинський
Житомирської області.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Собакам без намордників забороняється з'являтися в громадських місцях».

(З оголошення).

Надіслав Є. ВІНОКУРОВ.

«Зрозуміло, що чоловік ніколи не зможе завагітніти, народити й вигодувати дитину груддю, навіть, якщо він цього захотів або ж узяв на себе такі зобов'язання».

(З книги Хрипної А. Г., Колесова Д. В.
«Дівчинка. Підліток. Дівчина». Київ, вид.
«Радянська школа», 1982 р.).

Надіслав С. ПОЖИВИЛКО.

«Рішуче притягати прояви безгосподарності і надмірності у витрачання грошових надходжень».

(З протоколу зборів).

«Начальство прекрасно знає, що самосвалами ні порушників, ні людей возити не можна».
(З виступу інспектора міліції).

Надіслав П. НЕСТЕРЕНКО.

«У жінки був тяжкий сердечний приступ. Вона втратила свідомість, а сусіди поспішили свічки поставити. Втручання молодого лікаря допомогло, довелося свічки потушити».

(З нарису в районній газеті).

Надіслав В. КРИЖАНІВСЬКИЙ.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Так само і в людей буває
Вдовбе собі, що силу дужу має
А от застосувати де — не знає,
І так, дарма, на щось її страчає».
А. Ф-ко із Запоріжжя.

— Повірте, поезія не варта того, щоб
ви страчали на неї свою дужу силу!

«Живіт вперед напняв
і погрозово сказав:

— Я є павук, а ти хто?
— А я є жук, хіба не все рівно?
Павук морду надув:
— Про такого я чув».

М. С-ак із Самбірського району
на Львівщині.

— А от ми про мордатого павука
вперше чуємо. Вік живи...

«Ти ж читаєш, не сліпий
Антиалкогольплакати,
Мабуть знаєш, що це зілля
П'ють дегенерати».

А. М-ол з Северодонецька.

— Ваші антиалкогольвисокохуд-
вірші рекомендуємо вивісити в усіх
горілчанихмагах з метою агітпрофі-
лакпропу!

«Коняка голосно гиржала,
Слегка поднявши копиток,
і що-то фыркая жевала
пуская серенькій дымок».
В. Б-юк з Черкащини.

— На жаль, ми конячої мови не
розуміємо. Вибачайте!

«Як в редакції районній
Опинився сміхороб,
То редактору долоню
Вмить потис. Аркушів сноп
Він поклав на стіл червоний:
— Тіснувато живе...
Гумореска є, шановний,
Що від сміху помре!»

А. К-ко з Ордонікідзе.

— Пожаліли б газетярів... Їх і так не
дуже багато!

«Захотілось нам із братом
Зайчення придбати
Та воно на горі нам почало тікати
Ну почали ми його зразу ж доганяти».
В. П-ко з Кременчуцького району
на Полтавщині.

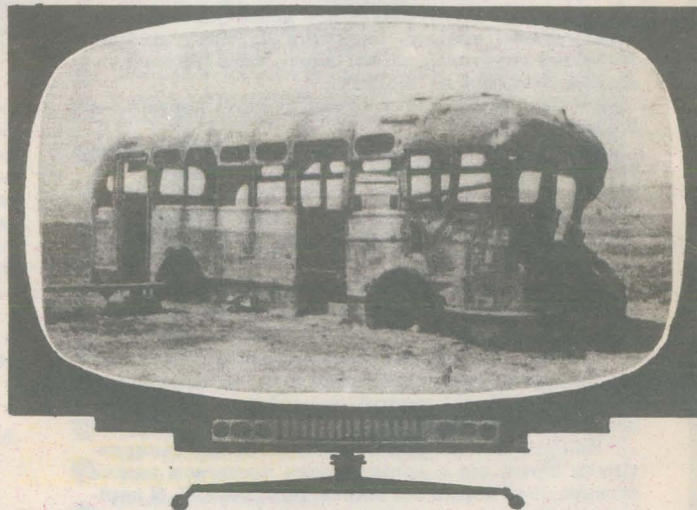
— Може, воно злякалося, що ви
йому почнете читати свої вірші!

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!
На ваших екранах... Мабуть, кожен
другий з вас упевнений, що на екрані —
наочний посібник автоінспекції, котрий
має застерігати потенціальних поруш-
ників правил руху: дивіться, коли б чого
не вийшло!..

От і помилились. Страхопудало це —
не що інше, як автобусна зупинка
в с. Бекарівці Вільнянського району на
Запоріжжі. Щоправда, керівники Куп-
ріянівської сільради і правління колгос-
пу «40 років Жовтня» уточнюють, що
це — колишня зупинка, проте здавати
в металобрухт цей автотранспортний
«шедевр» не збираються, і «автостан-
ція» продовжує функціонувати —
обслуговує працівників місцевого
кар'єру.

На цьому, шановні товариші, до
побачення. І до наступного телебачен-
ня!

— Ану, хто буде третім кидати пити разом з нами?

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «Урзіка» — Бухарест, «Ойленшпігель» — Берлін, «Дикобраз» — Прага, «Стиршел» — Софія, «Свет соціалізму» — Братіслава.

Без слів.

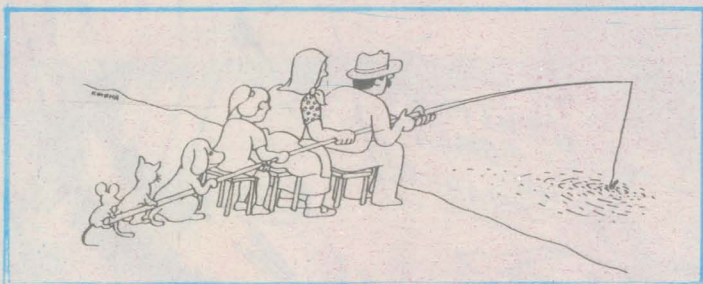
Без слів.

Без слів.

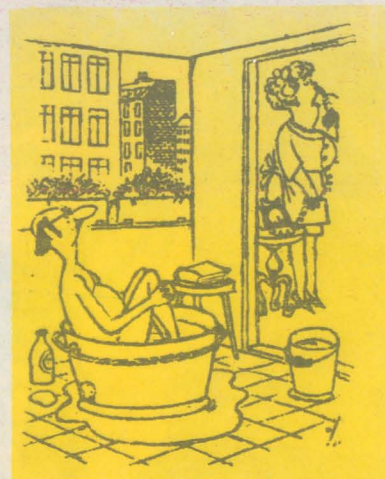

— Я вже зірвала голос, намагаючись перекричати приймачі...

Без слів.

— Ні, чоловіка покликати не можу, він проводить відпустку на водах.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

* У розділі «Друже Перче!» (№ 7 журналу) було надруковано лист робітниць Кременської фабрики баянів, в якому йшлося про те, що дирекція підприємства не турбується, щоб робітники своєчасно одержували спецодяг та необхідні матеріали.

Після виступу Перця голова Ворошиловградського обкому профспілки працівників місцевої промисловості С. С. Тимихов повідомив, що спецодяг та потрібні для роботи матеріали робітникам цеху видано. За несвоечасне забезпечення робітників усім необхідним заступника директора фабрики Прасола С. Ф. притягнуто до адміністративної відповідальності.

* У селі Круторівці вже давненько мовчить радіо, а працівники Кегичівського райвузла зв'язку і паль-

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

цем не хочуть поворухнути у відповідь на численні скарги жителів села. Про це повідомлялося у замітці, вміщеній у «Перці» № 9.

Головний інженер Харківського обласного виробничо-технічного управління зв'язку А. В. Овсій повідомив, що таке становище дійсно мало місце, бо був пошкоджений підземний радіофідер. Нині його відремонтовано, і тепер радіо в цьому селі працює безперебійно.

* На хуторі Мокра Калигірка тривалий час не працював магазин. Жителі неодноразово зверталися

до керівників Катеринопільської райспоживспілки, там кожного разу обіцяли магазин відкрити, але він так досі і не працює. Про це розповідалося у листі мешканців хутора до редакції.

Після втручання в цю справу «Перця» заступник голови правління Черкаської облспоживспілки Г. П. Бойко повідомив, що магазин відкрито.

* Про те, що на паливному складі у місті Гадячі (Полтавщина) розпорядку дня не дотримуються, покупців обважають, писалося в листі, який надійшов до «Перця».

Заступник голови виконкому Гадяцької райради В. Ф. Філь повідомив редакції, що вказані у листі факти підтвердились. За виявлені недоліки завідуючого складом Коваленка А. П. з роботи звільнено.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 17 (1131)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.08.82. Підписано до друку 18.08.82. БФ 10980. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2 587 500. Зам. 03594.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Орден Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Годованці світового імперіалізму — українські буржуазні націоналісти — завжди хоплювали перед своїми хлібодавцями, завжди були їх вірними антирадянськими підголосками. Знавіснілі безбатченки останнім часом зголосилися їти в «чільних колонах» хрестового походу проти країн соціалізму, оголошеного президентом США Рейганом. У своїх газетах вони всіляко вихваляють ядерну могутність Сполучених Штатів, закликають американських яструбів форсувати виробництво нейтронної бомби, першими завдати ядерного удару по Радянському Союзу. Отакечки й не інакше! Тож недаремно мовиться, що коли бог хоче когось покарати, то забирає розум.

Пнеться, як жаба на купину.

Отсканировал reduktoreg
для rutracker.org